

REGRESSZIÓ

Előző életek

2. rész

A reinkarnáció elfogadott tény, bár a materiális gondolkodás tagadja, mert csak a kézzel fogható anyagi világot ismeri el. Ha egy kicsit belegondolunk, átláthatjuk, hogy ez így nem igaz, hiszen rengeteg dolgot fel tudunk sorolni, ami nem anyag és még is létezik, például a gondolat, az érzés, a szél. Az áramot sem tudom megfogni, de látom, hogy ég a lámpa, vagy az is tény, hogy vannak olyan bizonyított energiák, melyek nem kézzel foghatóak, mégis léteznek.

Kijelenthetjük tehát, hogy földi életünk sem ér véget a halállal, csak olyan, mintha átmennénk egy másik országba és ott folytatnánk az életünket tovább. Így talán már kezd érthetővé válni, honnan jönnek olyan emlékek, információk a tudattalan és kollektív tudattalan mélyéről, amiket jelenlegi életünkben nem éltünk meg.

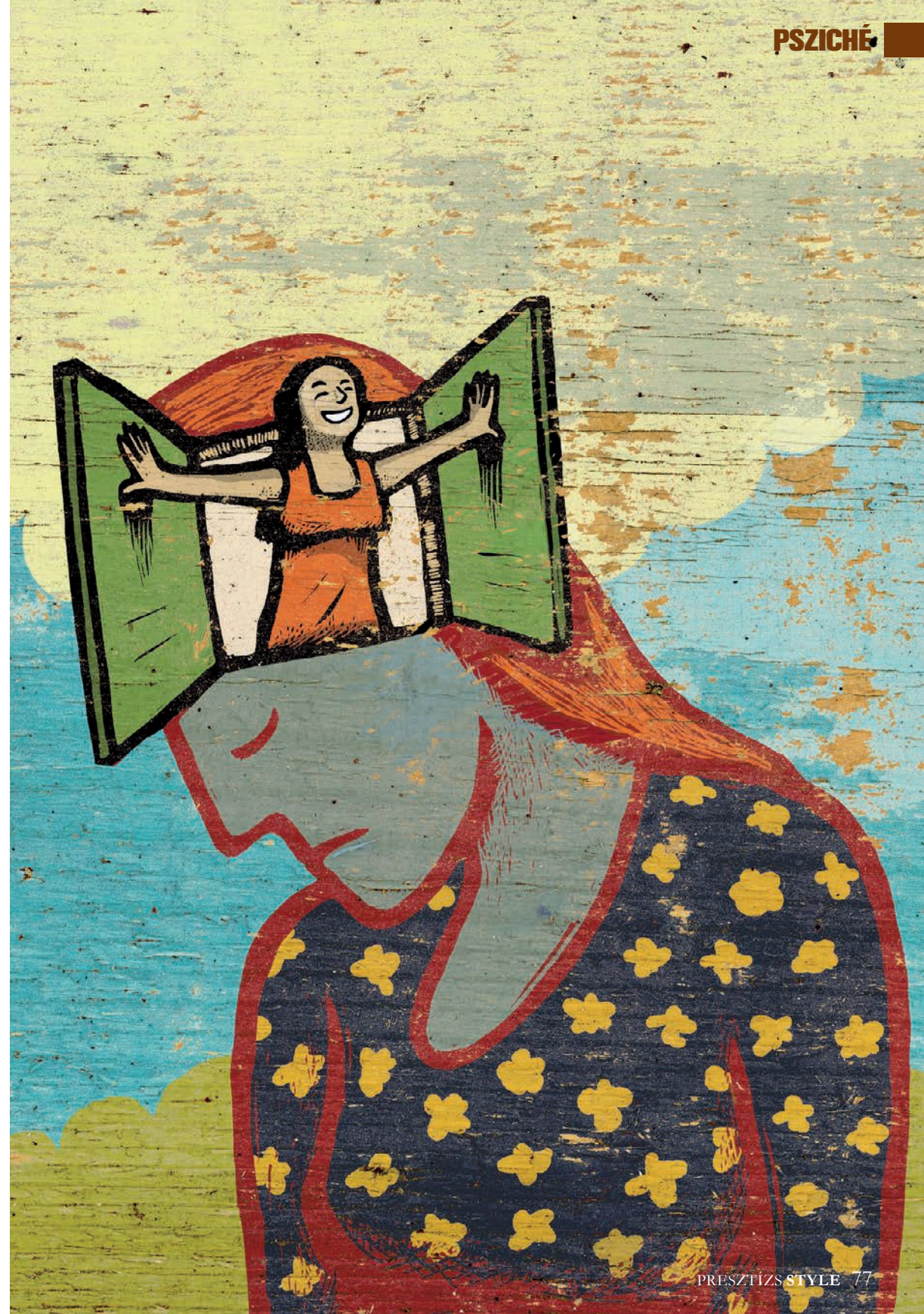
Honnan jön a lélek és miért kell tapasztalnia, fejlődnie? Hova kerül vissza?

Itt jutottunk el a lényeghez! A világ előtt nem volt semmi és akkor jött az ősrobbanás, vagy más szóval létrejött a tökéletes, ami megalkotta saját magát, majd magából minden létezőt. Mondhatjuk a Legnagyobb Intelligenciának, Istennek, Univerzumnak, ez tegye mindenki a maga hite szerint, attól függően, hogyan képes elfogadni ezt a tényt. A lényeg, hogy létrejött egy tökéletes rendszer, egy az igazságosság törvényén működő, egymással összefüggő és hatással lévő rendszer, ami állandó mozgásban van, tökéletesen tiszta és örökkön örökké létező, fejlődő, ennek értelmében táguló Világegyetem.

Ahhoz, hogy a lélek mindezekre a tapasztalatokra szert tegyen, az első földre kerülésétől számítva akár több 10.000 újraszületése is lehet attól függően, hogy mennyire tanulékony

De miért van ez így? Mi az oka és mi a célja? Hiszen ha így van, akkor ez sem lehet véletlen és kell, hogy valami célja legyen. Értelmetlen lenne akkor, ha csak egy életünk lenne, arról nem is beszélve, hogy értelmetlen lenne, hogy megmarad tudatunk a halál után is. Miért?

Leszületéseink oka, hogy a léleknek fejlődnie kell, egészen addig, míg mindent megtapasztal és a tapasztalatok által megtisztul. Így a körforgás törvényszerűsége szerint visszakerül a kezdeti tiszta állapotába, ahol öntudatlanságba merülve várja, hogy újra bekerüljön a leszületések áramlatába.

az életei során. A lélek halhatatlan és minden rögzül benne, amit valaha is megél, megtapasztal. A testünk az, ami minden újraszületésünkönél változik, még a nemek is. Mikor meghalunk, az nem más, mint átkerülünk egy másik létsíkra arra várva, hogy egy alkalmas időben új testbe születve folytassuk fejlődésünket, az előző életeinkben félbehagyott dolgokat, megéljük az újabb tapasztalatokat.

A lélek számára nincs tér-idő, ezért a különböző újraszületéseink között, nem tesz különbséget, nem választja szét, hanem úgy éli meg, mint folyamatos történést. Tudatosan nem emlékszünk az előző életeinkre, de a lélek igen, és ebből adódik, hogy hasonló szituációkban, mikor olyan személlyel találkozunk, akit Ő jól ismer, érzésekkel jelez felénk, mégpedig éppen olyan érzéssel, ami ahhoz a helyzethez, illetőhöz kapcsolódik, amit akkor, vele átéltünk.

Gyakori eset, amit szinte biztos, hogy már mindenki legalább egyszer megtapasztalt az életében, hogy találkozunk valakivel, akivel előtte még sohasem, de mégis azt érezzük, mintha

ezer éve ismernénk, és jól érezzük magunkat vele. Ha ilyet tapasztalt, az azért van, mert tényleg ismerték egymást és jóban voltak valamelyik életben, amire a lélek emlékszik.

De akár extrémebb esetek is lehetségesek, mint például a következő, mely az egyik páciensem történt meg. Az illető madarak közelében mindig rémületet érzett, sőt kiverte a víz, és voltak alkalmak, amikor el is ájult. Nem értette miért van ez, hiszen sosem volt rossz élménye a madarakkal. Ebben az életében nem volt, de a regresszió során kiderült, hogy az egyik előző életében a mezőn dolgozott, mikor hirtelen rosszul lett és összeesett. Egyedül volt és annyira elgyengült, hogy képtelen volt felállni. Esés közben eltört a lába így képtelen volt járni. Napokig feküdt ott étlen szomjan, senki nem kereste, mert egyedül élt. Végül kiszáradt és haldokolni kezdett. A lábán lévő sérülés elfertőződött és lassan a madarak is rászálltak, annyi ereje sem volt, hogy elhessegesse őket. Egyre több madár jött és még élt, mikor elkezdtek csipkedni a testét, de már nem tudott tenni ellene. Borzalmas kinokat és rémületet, valamint fájdalmat élt át, míg meghalt. Erre ebben az életében tudatosan már nem emlékezett, de a lelke igen, és ugyan azokat az érzéseket produkálta benne, mint amikor magatehetetlenül feküdt és tudta, hogy meg fog halni.

A regresszió során ezek a dolgok kerülnek feldolgozásra és szinte azonnali változás áll be.

Szintén gyakori eset a „Deja Vu” érzés, mikor azt érzed, mintha már lettél volna azon a helyen, vagy mintha már megtörtént volna az egyszer. Igen, mert megtörtént és jártál ott, csak a tudatod nem emlékszik rá, de a lelked igen.

A lélek emlékszik, a tudat nem, ezért keletkezik diszharmónia és káosz, melyek befolyásolják viselkedésünket, ugyanúgy, mint a jelen életünkben megélt tapasztalatok.

Vegyünk egy másik példát, ez is egy páciensem történt.

Egy hölgy, akinek nem sikerültek a párkapcsolatai, mivel bárkivel is volt együtt, szinte mindig úgy alakult, hogy elnyomták, kihasználták, semmibe vették pedig igyekezett mindig „jó” lenni, türelmes és elfogadó, de végül mindig a szenvedő szerepében maradt.

A beszélgetések során kiderült, hogy a szeretetét azzal fejezte ki, hogy mindig körbeugrálta, mindenben alárendelte magát a másoknak. Kiszolgálta, nem szólt, ha megbántották, megsértették, mindent elviselt, eltűrt, mert úgy érezte, neki ez a feladata, és ha ezt teszi, akkor az a másoknak jó és szeretni fogja. Természetesen ez a viselkedés a partnerből csak azt váltotta ki, hogy még durvább és még elnyomóbb legyen és visszaéljen a szeretetével. A hölgy nem értette miért viselkedik így, hisz őt nem így nevelték és az élet más területein magabiztos volt, csak a párkapcsolatban érezte a belső kényszert az ilyen viselkedésre. Sokszor szenvedett és később rájött mit kellene tennie, de mégsem volt képes rá, mert akkor meg ő érzett büntudatot, de nem értette miért.

A regressziós terápiában kiderült, hogy előző életében árva volt és egy jómódú férfi fogadta magához. Megszerette a férfit, mintha apja lett volna, de később a férfi megváltozott, mikor már felnőtt nővé érett, szexuális kapcsolatra

kényszerítette, és ha nem engedelmeskedett, akkor bántalmazta, éhezett, csúnyán megbüntette és megfenyegette, hogy kiteszi az utcára. Ettől a pillanattól fogva borzalmas lett az élete, az egyik oldalról undorodott és félt a férfitől, de ugyanakkor úgy érezte, meg kell tennie, amit kér, hisz annyira ragaszkodott hozzá. Ráadásul a férfi folyamatosan büntudatot keltett benne, hogy bezzeg ő mennyit segített, felnevelte és neki most kötelessége ezt visszaadni. Ebben az életében a megélt eseményekből azt tanulta meg (helytelenül), hogy a hálát és szeretetet azzal kell kifejezni, ha mindent megtesz, még akkor is, ha neki az nem jó, sőt akár szenvedést okoz.

De hogyan hatott ez jelen életére?

Szereplőnk előző életéből tovább hozta magával a szeretettel kapcsolatos helytelen meggyőződését és ebben az életében is ezt alkalmazta tudattalanul. Így már érthető, miért használták ki minden kapcsolatában és miért nem tudott változtatni rajta egészen addig, amíg a terápiák alatt meg nem értette, hogy nem tudja mit jelent igazán szeretni és ezért nem tudta sem felismerni, sem pedig önmagában meglátni az értékeket.

Miután megértette az összefüggéseket, valamint átérezte a szeretet minden aspektusát, viselkedés mintáit, teljesen megváltozott az élete. Képes volt kapcsolataiban pontosan úgy viselkedni, hogy becsülhető, tisztelhető ember legyen. Megértette, semmit nem szabad elviselni és megtenni, amit mi magunk nem akarunk.

A reinkarnáció lényege, hogy addig születünk le újra és újra, míg meg nem értjük az igazság lényegét.

De mi az Igazság?

A következő számban folytatjuk...

Zoé Fogd

személyi- és életvezetési tanácsadó terapeuta